

Büyük Genç

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Bu topraklar üzerinde özellikle mümin genç kardeşlerimi, Kur’an’ı kitabı ve Resûlullah aleyhisselamin ümmetinden olmayı şeref bilen delikanlıları ve hanım kızları, şeriatıyla cennete girmeyi hedefleyen herkesi ilgilendiren bir hadis-i şerifi İmam Buharî’nin Sahih’inden okuyacağız.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, Ebu Hureyre radiyallahu anhin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte şöyle buyurmuştur:

“Kim Allah’a ve Peygamberi’ne iman eder, namazlarını ikame eder, ramazan gününde orucunu tutarsa Allah’ın onu cennetine koymasına hakkı vardır. İster Allah yolunda cihat etsin isterse cihat etmeyip babasının evinde ölsün.”

Sahabiler bu müjdeyi aldıklarında “ya Resûlallah” demişler, “biz bu güzel müjdeyi bütün insanlara ulaştıralım mı? Çok hoş bir şey bu.”

Bunun üzerine Efendimiz aleyhisselatu vesselam şöyle buyurmuş: “Cennet denen şey yüz tabakadan oluşur. Bunları Allah, mücahit kulları için hazırlamıştır. Her iki cennet arasında da şu dünya ile gökler arasındaki kadar fark vardır. Cenneti isterken Allah’tan, Firdevs cennetini isteyin. Çünkü Firdevs cennetin en üst yeridir, onun üzerinde de Allah’ın arşı vardır.”

Hadisin yukarıdaki birinci cümlesinde Efendimiz aleyhisselam, Allah’a iman edip namaz kılan ve oruç tutan kimseye cennet vaat etmiş, Allah’a iman gerçekleştiği sürece illa cihat etmeye gerek olmadığını haber vermişti. Evde otururken de Allah’ın şeriatının yaşanabileceği, cennete girmenin o kişinin muhakkak hakkı olacağını buyurduktan sonra bu büyük müjdenin yayılmak istenmesine verdiği cevap, bugün yaşayan genç kardeşlerimin oturup tefekkür etmeleri gereken bir bölümle başlıyor. Resûlullah Efendimiz karşılık olarak, “yayıverin, herkes cennete gelsin” buyurmuyor, öncelikle cennetin yüz seviyeden oluştuğu ve bu bölümlerin insanlara imanlarına-amellerine göre dağıtılacağı gerçeğini açıklayıp en yükseğine talip olmayı tavsiye ediyor.

Mümin genç kardeşlerime, başını örttüğü için artık bu kadarının yettiğini düşünüp de Firdevs’e talip olmaksızın cennete hele bir adım atsa gerisinin yeteceğini düşünecek zafiyette olan bütün gençlere bu hadisi haykırmak istiyorum. Allah rızası ve cennet aşkı-heyecanı için, mukaddes bildiğiniz ne varsa onun hatırı için bir kere daha düşünün: Cennet midir peşinde koştuğunuz yoksa Firdevs-i alâ mı? Daha sonrası Allah’ın arşı olan bir yere girmek vardır, bir de sıradan bir yere girmeye razı olmak vardır.

Mümin gençlere anne-babaları, “Müslüman ol, zina etme, hırsızlık yapma, terör örgütüne bulaşma; yeter” demiş olabilirler. Öğretmenleri “sen liseyi iyi okursun, koleje git” diye tembihlemiş olabilir, lise öğretmeni de “üniversiteyi İstanbul’da tutturdun mu ondan sonrası tamam” şeklinde tavsiye vermiş, güzel bir eş adayı bulduklarında dünyalar onların oldu diye düşünmüş olabilirler. Hele bir de gökten inmiş devlet memurluğu buldular mı dünyada rakipleri yok zannedebilirler.

Ama kelime-i şahadet getirip iman ettiğimiz Resûlullah aleyhisselam o gençlere, “cennet çok güzel, oraya gir” buyurmuyor. Cephelerde cihat da etse babasının evinde de otursa yine Firdevs-i alâya talip yürekli bir genç olmayı tavsiye ediyor. Şüphesiz ki cennete girmek de bir hedeftir. Keşke hepimiz cennete girsek de en alt tabakasından olsak. Ama Muhammed aleyhisselama ümmet olmuş bir genç, asla ve kata, “hele girelim de ne olursa olsun” diyen genç değildir. O genç, Rabbi yüz derecelik bir cennet yaratmışsa ve yüzüncüsü Firdevs ise tam oraya talip olmalı, namaz kılarak ve Kur’an okurken tam orası için ibadetlerini yapmalıdır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizi kitlesel bir kurtuluşa çağırmamıştır. “Geliverin, canınızı kurtarın, hele sigortanızı bi’ yaptırın” dememiş, daha ötesi mümkün olmayan Firdevs’e çağırması ve hedefi en yüksekte tutmayı telkin etmiştir. Bunu bilen genç, yalnızca sakal bırakıp cumaları kaçırmayarak değil, Allah’ın murat ettiği en iyi mümin genç olarak hedefe koşmak ve hedefini yüksek tutmak mecburiyetindedir. Başını örtüp telefonunda da erkek fotoğrafı bulundurmamakla iktifa ederek değil, İsrailoğulları’nın Asiy’e’ sine karşılık ümmet-i Muhammed’in Asiy’e’lerinden biri olma çitasına ilerleyerek yürümek cennetten ötesinin hesabını yapan büyük gençtir.

Yaşından önce imanı büyümüş gençtir. Eylemlerinden önce kafası büyümüş gençtir. Resûlullah aleyhisselamın ashabının zihniyetindeki mümin genç budur.

Ve bu, imam-hatip lisesine gitme, medreseye başlama, bir tarikata girme veya bir derneğe mensup olma şartıyla ilgili değildir. Bir gence babası “sigaraya başlamasa yeter” gözüyle bakmış olabilir. Ama gencin kafasında olan, Bedir’e katılmadığı için üzüлp ellerini Rabbine açarak “Allah’ım, sen bu peygamberine bir kere daha savaş nasip edersen, o da ordusunu toplarsa o orduya katılacağım ve neler yapacağımı sana göstereceğim” diyen sahibinin kafasında olandır. Ellerini açıp günahlarının affı için yalvarmıyor, fırsatı kollayıp yeniden hazırlanacağını söylüyor.

Annesi ona güzel bir kız bulup evlendirme hayalleriyle yatıp kalkabilir, bundan ibaret bir gelecek tasavvuru olabilir; ama mümin gencin kafasında olup biten çok daha fazlası vardır. Hesaplarını cennete girmek ama neresinden olursa olsun girmek olarak ayarlayan da elbette güzel bir gençtir fakat Resûlullah aleyhisselatu vesselam, gençleri Firdevs’te görmek istiyor. Fısk u fücurun, menhiyatın ve haramların diz boyu olduğu bir dünyada Allah’tan korkup şeriatıyla yaşayan genç hâlinde kalmak, şimdiki zamanın gençleri için bütün zamanlarda olduğundan daha büyük bir fırsattır.

Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, Allah Teâlâ’nın ve Peygamber aleyhisselamın vaat ettiği cennetler bile dünya memurluklarının, diplomalarının, apartmanlarının gerisinde kalmıştır. Bunu esefle söylemek lazımdır. Çünkü memurluk vaat eden, beyinlerimizi silip süpürüyor ve kendine kul hâline getiriyor. İş veren, burs teklif eden bile cennet veren Allah’tan daha cazip hâle gelebiliyor.

Gençlerimizin gencecik yaşlarına rağmen büyük düşünceleri, Allah bir gün onlara yuva kurmayı nasip ederse nasıl baba olunacağını o gün göstereceklerini, kullukla nasıl yüceceklerini zihinlerinde tutmaları gerekir. Memurluğu, helal olacaksa ve Allah’ın şeriatından sapılmayacaksa kabul eden bir kafa taşımalıdır. En büyük üniversitelerde, en ağır bölümleri okuyacaklardır elbette ama bunları Allah’ın cennetinden daha değerli bir konuma getiren tekliflere her zaman kapalı olmalıdırlar.

Ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gençlere amaç olarak koyduğu bu, en büyük cenneti isteme azmi, bir gencin hafız olmasından çok daha büyük bir hedektir. Kuru bir hafızlıktan daha büyük bir şeydir. Hadis-i şerifteki müjdeli haberi bize ulaştıran sahabe belki hafız değildi, “neler yapacağımı sana göstereceğim” diyen Bedir’deki mücahit de kesinlikle değildi -ayetlerin yarısı inmemişti o günlerde- ama kulluğun nasıl yapılacağını ta kıyamete dek gelecek insanlığa gösterdiler. Allah onlardan razı olsun.

Mümin gençleri gruplar arası kırdırma için kullananlar Allah’tan hayâ edip utanarak, müminlerin iç problemlerini gençlerin temel gündemi yapmaktan sakınmalı, taptaze zihinlerinin tek gündemi hâline getirdikleri bu kısır konularla beyinlerini pasifize etmek yerine bu hadisteki gibi müjdeli haberleri düşündürmeli, hadisin koyduğu yüksek dereceli hedefin gençlerdeki derecesini düşürmemelidirler. İç sorunlarla ve o tarikat-bu mezhep kavgasıyla uğraşmaksızın, Allah’ın kitabı ve Resûlullah’ın sünneti, Ebu Hanife’nin fıkıhçılığıyla meşgul oldukları asıl misyon üzerinden ilerlenmelidir. Böyle yetiştirilmiş gençler arşın gölgesinin misafiridirler ve Firdevs-i alâda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile buluşacaklardır. Yıpratılmamış kafaların sahibi olmak lazımdır.

Bu nedenle benim mümin genç kardeşlerime, delikanlılara ve hanım kızlara, tavsiyem odur ki hazır mümin olmuş ve Efendimiz aleyhisselamın şeriatına iman etmiş iken revizyona gitmeli, kafalarındaki

küçüklükleri silip atmalıdırlar. **Ey mümin genç! Kimdir senin hocan ki cennette onunla beraber olmak isteyesin, daha onun nasıl öleceği belli değil? Ebu Bekir radiyallahu anh ile olmak varken hocan kimdir ki bu basit dünyada? Hiçbir sahtekârın distribütörlük garantisine inanma. Kim gitmiş de seni cennete götürebilecek?**

Biz ‘Muhammedun Resûlullah’ demiş müminleriz ve inşallah kıyamet gününde, Çanakkale’de elif cüzünü bile bilmeden sırf ümmet-i Muhammed’in şerefi ve izzeti için şehit düşmeyi kendi şerefi ve izzeti bilenlerle, Ebu Hanife ve İmam Şafî gibi büyüklerle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi bulacak, eteğine sarılacağız. Ümmetimizin gençleri kimsenin aracılığına ihtiyaçları olmadan, Allah’ın onları peygamberiyle buluşturacağını görecektir. Dünyada onun şeriatı ve ahlakıyla buluşup emirlerine uyan biri, kıyamet gününde aracısız buluşacağı birine dünyadayken aracısız ve direkt iman etmiş demektir –hiçbir distribütör aracılığıyla değil.

Allah ve ona imanımız yeter, Resûlullah aleyhisselama da güveniyoruz. Hocalarımızdan ilim, meşayihimizden seyr u süluk öğreniriz ama onlar da Allah’ın kuludurlar. Kula da kul olunmaz. Âlimse ilminden, feyzi varsa feyzinden alırız; beraber de Resûlullah aleyhisselam ile buluşuruz.

Bu ümmetin enerjisini kıyamete kadar taşıyacak olan gençlerimizin zihinlerinin harap olmaması gereklidir. Resûlullah aleyhisselam onları büyük görmek istemektedir; büyük dinin, büyük şeriatın, büyük peygamberin gençleri olarak kendilerini küçük gündemlere, günübürlük siyasetlere-anlayışlara mahkûm etmemelidirler. Kıyamet gününde hem kendileri büyük bir ümmetin ferdi olmalarına rağmen küçük işlerle nasıl uğraştıklarına pişman olurlar hem de gençleri vakıflarında-derneklerinde esir edip kendi eksenlerinde döndürerek harap edenler çok gözyaşı akıtacaklardır ama orası pişmanlığın fayda vermeyeceği yerdir.

Anneler ve babalar Allah’tan utanmalı, altın gibi zekâsı olan çocukların kapasitelerini basit şeylerde harap ettiklerinin hesabını bir gün vereceklerini unutmamalıdırlar. Kendi kurumları-kolejleri daha güçlü olsun ve zeki çocukları kaybetmesinler, sırf kazandıkları puanları medyatik bir güç olarak kullanacaklar diye onları sömüren ve bloke edenler bunun karşılığını Allah’tan bulacaklardır. Nitekim bu tür kurumların kendileri büyümekte ama bundan pay alarak İslam büyümektedir. Birilerinin mini hareketleri gün geliyor devleşiyor ama İslam bu büyümeden pay alamıyor ki hilafetimizi kaybettiğimiz günlerde hangi sorunlardan söz ediliyorsa hâlâ onlardan söz ediliyor.

Müslümanlar’ın holdingleri, büyük kurumları ve tabelaları var ama henüz İskilipli Atıf’ın şehadeti konuşulabiliyor değil. Çünkü Müslüman çocukları mini hareketlere sermaye ve yatırım için kullanılıyorken sıra Allah’a feda etmeye, Resûlullah aleyhisselamın büyük davetine kurban edilmeye gelince gençlere neredeyse camiden cemaat mikrobu kapar diye cuma namazı bile kıldırılmayacak bir garip titizlik gösterilebiliyor. Başımıza gelen bu manzara bir çeşit afettir.

Mümin gençler, mümin gençlerdir ve sömürülmemelidirler. Çünkü bir genç, yalnızca kendinden ibaret değildir, ümmetin bir çekirdeğidir. Bir, iki, beş, yüz, beş bin... genç küçük kafalı olduğunda bu ümmetimizin küçülmesidir. Bir delikanlı, genç bir kızın peşinden koştuğu veya bir genç kız, ona mesaj atan bir delikanlının ardından ömür çürüttüğü sürece ümmetimiz büyümüyor demektir. Onun hafız olması, medresede okutulması, eğitimler alması bir mesaja bütün bunları feda ettiği sürece önemini kaybeder.

O genç bir de bu hâline rağmen Kudüs için tweet atar ya, ağlanacak olan işte budur.

Allah Teâlâ, artık sorumluluk yaşını aşmış on beş yaşındaki bir gençle seksen yaşındaki kimse arasında fark görmeyen bir şeriat göndermiştir dünyaya. Birileri, kâinatı ve cinleri dahi kuşatmak için âleme gelmiş dinimizin yüz parçasından ikisini büyütüp gençleri sadece o iki parçayla oyalıyor olabilir, sanki dinin başka bir emri ve görevi yokmuş gibi onlara yoğunlaştırıyor olabilir. Neden aldanasın?

Bir genç kendini neden sömürttürsün? Neden “bu din sadece cihattan mı ibaret, başka bir şey yok mu?” veya “bu din sadece tespih çekmekten mi ibaret, başka bir şey yok mu?” diye sormasın? Tespih büyüktür, elbette büyüktür; hem de ‘sübhânallâh’ demek bu kâinat kadar büyüktür. Ama güneş büyük bir yıldızdır diye başka yıldızlar yok sayılmaz. İslamiyet sözelimi sadece tespih çekilsin diye gelmemiştir. Bunca vazifelerimiz ikiye-üç indirilmemelidir. Gençler onları böyle indirgenmiş şekildeki yollara yönlendirenlere karşı uyanık olmalı, soru sormalıdır. Bir genç hangi üniversiteye gideceğini, nasıl kızla evlenileceğini, işlerin iyisini, ekonomisini-siyasetini bilir de el aldığı şeyhine, yıllardır ders aldığı hocasına bir gün olsun “efendi, neden senden başka insan yok bu dünyada, sen peygamber misin ki zaman senden soruluyor, hoca arkadaşlarını bir gün getirip bize onlarla aynı davanın mensubu olduğumuzu niye söylemiyorsun?” demez mi?

Gencin sömürülme hakkı yoktur. Din Allah’ın, şariat Allah’ın, peygamber Allah’ın, bütün ırklar ve cinler o peygamberin ümmeti ama senin bağlandığın hocan yıllardan beri dünyada sadece kendisi varmış gibi hareket ediyor. Etrafında onun kitabından başka eser okunmuyor. Öyleyse burada sorulacak bazı sorular vardır bir genç için.

Ümmetin genci olmak, ümmetin yarını olmaktır. Yarının yükü omzundadır bütün delikanlıların ve hanım kızların. Ümmet-i Muhammed’den olmak kolay değildir; ne yorulmak ne savsaklamak yoktur. Gençler asla alkol kullanmayacakları gibi kesinlikle küçük düşünmemelidirler de. Zira o da bir alkol çeşididir. Camide gençler, ‘yaşlılara hürmet’ için ön saflara geçmekten feragat etme düşüncesini de bir kenara koymalı, kendisi ezandan önce gelip camiye giren bir genç, ezan bitene kadar caminin bahçesinde dedikoduyla meşgul olmuş bir yaşlıya ön saftan yer vermeyi bir çeşit görev edinmemelidir. Allah’a kullukta yaş yoktur. Küçük düşünmek böyle bir pozisyonda bile ezip bitirir. Buna meydan verilmemelidir.

Efendimiz aleyhissalatu vesselam, altmış bir yaşındaki arkadaşı Ebu Bekir radiyallahu anha açık bir dille “bu dini sana bırakıyorum” dememiş, yalnızca işaretler bırakmıştır. Fakat on yedi yaşında, daha önce babası köle olan bir çocuğu ordusunun başına geçirerek dünyadan ayrılmıştır. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem refik-i alâya yükseldiğinde ashabından tek bir kişi ondan yetki almıştı, o da on yedi yaşındaki Üsame radiyallahu anh idi.

Anne-babalar olarak çocuklarımızı küçük görmekle büyük cinayet işliyoruz. Baliğ olmuş çocuklarımızı evde imamlığa geçirip bastonlu dedesini bile cemaat hâlinde arkasına dizerek, buradan başlayarak büyük zihniyetli çocuk yetiştirilir. Kafasını büyütemediğimiz bir çocuğu diplomayla hiçbir yere getiremeyiz.

İstanbul’daki bir üniversiteyi kazanmış gencin giriş imtihanında çözdüğü sorular, modern zaman bilimlerinin yakın devirdeki tüm birikimini yansıtır ve bunlar herhangi bir profesörün kafasındaki şeylerdir. İstanbul’da iyi bir üniversiteyi kazanıp ülke nüfusunun ilk yüz binine girebilen genç, dünya çapında bir bilim iddiasında demektir. İstanbul’daki bir tıp fakültesini kazanan hanım kıza giriş imtihanında sorulan sorular insanlığın üç yüz senedir oluşturduğu bilimlerin süzgecinden geçmiştir. Böyle bir genç kendisi gibi iki milyon rakibini sollayarak İstanbul’da üniversite kazanıyor ama bu çocuğa tefsir, fıkıh, hadis okutmaya gelince cevap “ağır kaçır” olabiliyor...

Yuh olsun bu anlayışa. Böyle kafaya yuhlar olsun.

Uzaya çıkan araçları yapacak bilimleri oluşturan sorular bir çocuğun kafasına girebiliyor; taharet, ilmi hâl, fıkıh gibi kelimelerin çağrıştırdığı konulara gelince “çocuğun kafasını sulandırmayalım” oluveriyor. İstanbul’da üniversite kazanmak isteyen bir çocuk en azından on bin soru çözüyor. On hadis ezberlemeye gelince ise zihni karışıyor.

Bu din düşmanlığının gizli hâli değil de nedir? Çocuklarımızı bile bile dinin ötesindeki bir sahada tutma hastalığı değil de nedir? Kıyamet gününde Allah’a ne cevap vereceğiz? Nasıl olsa İttihat-Terakkiciler

Kur'an'ı yasakladılar diye bahane mi göstereceğiz? Kimsenin kimseyi aldatabileceği yoktur; İttihat-Terakkicilerden önce bizim kafalarımız bozulmuştur.

Ahiret çok ötelerde, uzaklarda bir vadinin adı olarak bilinirse böyle sonuç alınması da elbette mümkündü.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.